

2011 utolsó Fény-üzenete

Ezen írás 2011-es Téli napforduló kapcsán született. Ilyenkor régen tüzet gyújtottak a Föld minden szegletén. És a hagyomány ma is megvan, ezekben a napokban, az ezt követő napokban talán te is gyertyát gyújtasz az otthon melegében, csak éppen nem tudod, hogy miért.

Sokmindent mondanak 2012-ről, megérteni akkor már késő. A téli sötétség, a legrövidebb nap éjszakája nemcsak egy napéven keresztül zajlik, hanem ahogy a Naprendszer is megteszi csillagrengetegben az útját, szintén lezajlik a tavasz, nyár, ősz, tél jelensége a kozmikus világév során, ami 72*360 földi év. 2012-ben lesz a Föld-i vetületben a "legnagyobb sötétség", azaz a "Téli napforduló" a kozmikus világévünk során. Azaz 2012 december 21-22-én kozmikus és a földi "legrövidebb" nap eseménye találkozik. Utána valóban Napforduló következik, hiszen a "Fénybe való kimenetel", a NAP fényességének hosszabbodása, mind a földi évben, mind a csillagévben egyszerre következik be.

Az emberiség történetében az egyik legfontosabb ünnep a téli napforduló volt, és most is az, csak még nem tudsz róla. Mindenütt ez hagyományozódott, s ennek a gyökere egyidős az emberiséggel.

A Breton-Britt megalitikus kőkörök sorában és korában számtalan olyan sír van, ahova csak a legalacsonyabb napállás, a téli napforduló napján sütött be a napfény. Ez ugyanúgy a "feltámadás" üzenetét, az "örök életbe" vetett hitet, a Nap fényének megújuló erejének hosszabbodását is mutatja, akár csak az ezekre a napokra vetített Jézus Krisztus története.

A magyar hagyománykörben ezen a napon hatalmas tüzet gyújtottak, majd sólymot reptettek. Jellemzően kerecsen-sólymot. S ebből az ősz névből van a Kerecsen azaz a Karácsony szavunk, hiszen más nép máshogyan nevezi ezt a napot. De minden nap erről a „napról” szól, és minden ünnep erről az ünnepről. Az ősz-kereszténységben még a sólyom volt „szentlélek madara”, s nem a béke-galamb. Jeruzsálem eredeti neve is URU-SZÁLEM azaz a „sólyom-városa”, de az itt övező népek távolabb is ugyanevvel a szóval üdvözlnek téged az arab és iszlám világban a „béke jeleként”: „Szálem alejku”. Nálunk ez a Szálem, a lélek-Szellem levegőben való Szállam-a a SoLyom volt, mássalhangzós betűírásunkban ugyanazok a szó-alakok, de neve is volt a madárnak: a Turul. A szentírás és a tudás legrégebbi nyelvében, a sumérban szintén létezett ez a TURUL alak. Az egyik képjel vonzatában magát a madarat mutatta, egy másik képjel vonzatában magát a jelentését. A TUR-UL szó szerinti jelentésében „kis fényt” jelent, és egyben a megújuló életerő kifejezője, az ábrázolásokon a Napot a Turul emelte a magasba. És mindezt is a „kis fény”, a legkisebb fény napja, a téli napforduló napja kapcsán említjük meg, a Nap pályája során ettől kezdve valóban emelkedik, s a hosszabbodó nappalokkal ereje is növekszik.

Egy másik „népi” hagyománykör éppen a Luca napjához kapcsolódik. S ennek megértésében van a lényeg. A Luca napján ültetett-csíráztatott, s a fényvel „növelt” búza. Ebből lőn a „kenyér”, melyről azt halljuk „ez az én testem”. Ez az „új” „TESTamentum” ma látszólag távolabb áll a karácsony hagyománykörétől, de rá kell jönni, hogy minden ugyanarról szól, és minden ugyanabból az ősi hagyományból táplálkozik! A Luca a latin LUX névből származik, ami annyit jelent hogy FÉNY. Igen ez is eredetileg Fény-hozó Nap. A „sötét középkorban” a Luca-napja még megegyezett a Téli-napforduló napjával. De mivel az akkor használatos naptár a Julián-naptár nem követte a napévet, attól fokozatosan eltért-eltávolodott, majd rájöttek, hogy a téli napforduló napja már nem a téli napfordulóra esik, így a ma is használatos Gergely naptárban majd tíz elveszett napot pótoltak, hogy a csillagos rend megfeleljen a földi rendnek. De egy valamit elfelejtettek a korrekció során, a naptár tíz napot előbbre ugrott, de ennek következtében Luca napja maradt az „eredeti” helyén, azaz durván tíz nappal hátrább esett, mint korábban volt, elfelejtődve-elválva a valódi ünnepnap körétől. Ugyanúgy a Luca, akárcsak a „legnagyobb sötétségben” létező LUCifer is, ami a jelentése szerint „fényhozó” szintén a legnagyobb sötétség napjához, a téli napfordulóhoz kapcsolódik.

Hasonló okból bekövetkező naptárcsúszás miatt is a Tórában nem szereplő, de mégis a zsidó hagyománykörben megmaradt hanuka ünnepe is ide kapcsolódik. A tűzgyújtáshoz és minden eddigihez, ha megértjük. Hanuka ünnepén, a nyolc ágú gyertyatartón, a menórán, kezdetben csak egy gyertyát gyújtanak meg, a központi gyertyát, a „szolgát”, majd napról napra a nyolc oldal-ág irányában mindig eggyel többet. A naptári csúszás nagyjából szintúgy a Luca-napjának megfelelő időszak, tehát ma szintúgy előbb van, mint lennie kellene. De látni kell, hogy eredetileg napfordulós ünnep volt ez is. Hiszen minden nap, a napnyugtát követően egy-egyel több gyertyát gyújtanak meg, míg végül a gyertyatartón teljes lesz a fény, s a nappalok a Nap ereje is ennek megfelelően hosszabbodik, illetve hosszabbodott eredetileg, amikor az ünnep még igazodott a napévhez. Hanuka ünnepéhez tartozik még egymás megajándékozása is. S minő véletlen ettől a hagyománytól független keresztényi hagyománykörben karácsonykor egymás megajándékozása történik a FENYŐ alatt, ahol és az ünnepi asztalnál is gyertyákat gyújtunk, a mára már elfelejtett fény-hozó és fény-felerősödő napokon, hiszen FÉNY-Ő, hiszen az Ő „születésének” napja, a közénk költöző fény születésének napja ez. Karácsony. Bár megemlítendő, hogy Jézus Krisztus nem karácsonykor született, hanem azért van ez mégis így, mert egy sokkal erősebb hit-vallás megőrzője lett e tekintetben is. A keresztrefeszítés története után ugyanis óriási keresztényüldözés volt világszerte, Jézus apostolainak jelentős része is keresztthalált halt, s mindez az üldöztetés évszázadokig fennállt, és bujtatottan, de fennáll ma is. A negyedik században már azt sem tudták mikor született Jézus, s a korábbi üldözők, a latinok egy olyan dátumnapot „választottak” Jézus születésnapjául, ami számukra, azaz az ő korábbi hitükben is jelentős volt, ez a SOL, azaz a Nap, a napforduló ünnepe. És a Jézus-hitben is „feltámad” az „istenség”, s „fényt hoz” közénk.

Végtére is rá kell jönni, hogy csak egy „vallás” van és ennek az EGY-nek a hite közös: a „szeretet ünnepe”, az evvel kapcsolatos fényvárás, a tűzgyújtás és az „ajándékozás”. HA EZ NEM LÉTEZETT VOLNA ÍGY, AKKOR MA MÁR NEM

LÉTEZNE EMBERISÉG! Tavasz, nyár, ősz, tél, majd újból ez, sok minden változik a világban, de ez örök. Ahol csak tél és nyár van a föld kerekén ott is ugyanaz a rend uralkodik. A Föld bármely pontján mindig igaz, hogy van olyan nap, amikor a legkevesebb a fény, a legrövidebb a nappal, majd ez erősödésnek indul. S idővel „virágzásnak” indul a természet. A tél beálltának kezdete, az mindig egy zord valami. Ha nem készülsz fel rá, meghalsz. És lehet, hogy csak az utolsó pillanatban „látod”, észleled, hogy mi van. A Téli napfordulót követően a Nap erősödik, de az igazi télnek csak az elejét láttad, mert az valójában csak most következik. Régen a természetben és természet rendje szerint éltek az emberek. Mást nem is tehettek. Apró gyermekkoromban emlékszem még, hogy a Mikulás-csomagban alma és dió is volt, az „ajándék” részeként a nagymamáktól. Igen, mert mivel ajándékozták meg az emberek régebben egymást, AMIJÜK VOLT. A Tél beálltával, nem élte túl az, akinek nem volt mit ennie. A legnagyobb ajándék az ÉTEL, ami ÉLET, s ha érted ugyanazok a hangzók építik fel! Az emberek MEGAJÁNDÉKOZTÁK EGYMÁST, mindenki azt adta a másiknak amije volt, s a másiktól olyat kapott, amije neki nem volt, valóban ez a „szeretet legnagyobb ünnepe”. Gondolkozz bele, csak olyan nép, olyan népcsoport élte túl itt Európában a mégzordabb „jégkorszakot” is, aki korábban is így cselekedett már a jégkorszakot megelőzően is, a legrövidebb nap éjszakáit követően. Egy hagyomány melynek tisztelete életben tartotta a közösséget. Egy hagyomány mely a legrégebbi, egy hagyomány mely így közös. Ez maga az ember, az emberi társadalom születésének a pillanata is.

Aki önző, aki csak saját magát nézi, az elvész, ha bekövetkezik a TÉL. S iTÉL is. Ha nem követed a „természet” rendjét, a „mindenható” világát, a mindenség csillagrendjének ciklikus üzenetét, akkor ITÉL is. Most még csak év-kör teleket látott mindenki, de emlékezz rá, hogy a csillag-évkörben még csak a TÉL „előestéjén” vagy, szó szerint 2012 kapcsán. Te még nem látod, de hidd el, hogy a „tél” még csak most következik. ÉL, TÉL, ITÉL. IT TÉL, vagy ITÉL. S a kérdés, hogy HITTEL? „Utolsó Ítélet”, ismerős szavak? Mert egyszer bekövetkezik, csak most még nem tudod, hogy mit jelent. Te döntesz, ha követed: ITT ÉLET van. Ha nem ÍTÉLET van, halál. És hogy éled túl?: Ha nem vagy egyedül.

Az első nap még csak én gyújtottam apró tüzet. A régi gondolkodásban a következő nap már napnyugtakor vagy éjfélkor kezdődött. 2012 legrövidebb csillagnapja, tulajdonképpen már „ma” kezdődik. Azaz 2011 téli napfordulójával. És tüzet kell gyújtani, mely nap-napot követve egyre hatalmasabbnak kell lennie, ha követed a hagyományokat. Minden nép hagyományát! (Minden NÉP és minden NaP.) S a „kis fény” felerősödik! Napnyugtakor vagy az esti sötétség óráiban, gyújts egy gyertyát ezekben a napokban, a szobában ahol látod a fényt, ahol élsz. Mond el, és juttasd el ezt az üzenetet másnak, annak akit sokra tartasz, annak akit szeretsz, annak akiben hiszel hogy a következő nap nyugtáját követően TE IS ÉS Ő IS az otthonában a meggyújtott fényt szemléli. Igen, újból gyertyát gyújtunk, és egyre többen leszünk aki, ezt újból megteszi. És másnap újból továbbadod az üzeneted és újból megteszed. Majd újból és újból. Majd a te továbbadott üzeneted is „felerősödik”. Nézz a „kis fénybe” mely a „sötétség” idején a szobádban pislákol, mert ez egyben te vagy. Hogy megkaptad az üzenetet, azt jelenti valaki hisz benned. És olyan valaki hisz benned, akiben szintúgy valaki hitt. S mert ennyire hitt benned „mindenki”, ezért továbbadod

te is. Ha hiszed, ha nem mindenkire el tud jutni az üzenet.. de ez rajtad is múlik. Nem kell mindenkinek, csak akinek szeretnéd! Továbbadhatod a fény-gyújtás lényegét elektronikusan, telefonban.. vagy kézzel foghatóan, élőben. Az utolsó fény-nap 2011. december 31.-e, utána már nem kell tenned ezt, csak emlékezni erre. Ezen a napon az egész Föld kerekét belengi már eme éjszakai fény, s mivel mindig valahol éjszaka van, mindig valahol tüzet gyújtanak. Boldog új évet, így egyszerre, s ne maradj ki a CSODÁBÓL! 2012-t követően, „AJÁNDÉKOT” csak attól remélhetsz, aki veled együtt ugyanúgy felerősítette a fényt, a szívében, a lelkében, a szellemében. Hidd el szükség lesz rá. S azokban az órákban amikor majd a legnagyobb szükségét érzed majd a létezésednek, akkor már tudni fogod, nem vagy egyedül, SOSEM VAGY EGYEDÜL bármekkora „sötétség” is törne a világra. Mert ekkor is a Napot várod és a Napot látod. A „kis fény” felerősödik, „újjá-születik”, s ez lesz az a plusz VÁLTOZÁS, amit mindenki „szeretettel” vár.
Majd megérted, ha megélted.

Üdvözlettel: P.Z.G.